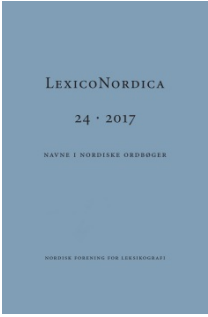

LexicoNordica

Forfatter:	Åse Wetås & Leiv Inge Aa [Museale betraktningar av eit moderne ordbokverk – tilsvar til John Ole Askedal si melding av <i>Norsk Ordbok</i>]	
Anmeldt værk:	John Ole Askedal: <i>Anmeldelse av Norsk Ordbok bind 12 – med noen betraktninger omkring verket som helhet</i> , LexicoNordica 23 2016	
Kilde:	LexicoNordica 24, 2017, s. 289-300	
URL:	https://tidsskrift.dk/index.php/lexn/issue/archive	

© 2017 LexicoNordica og forfatterne

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Museale betraktningar av eit moderne ordbokverk – tilsvar til John Ole Askedal si melding av *Norsk Ordbok*

Åse Wetås & Leiv Inge Aa

1. Innleiing

I meldinga si av band 12 av *Norsk Ordbok. Ordbok over det norske folkemålet og det nynorske skriftmålet* (heretter: NO) i *LexicoNordica* 23 (2016) leverer professor John Ole Askedal nokre generelle synspunkt på det fullførte 12-bandsverket og kva nytteverdi dette har. I tillegg gjer han ein meir utfyllande analyse av ordartikkelen VII å. Både det overordna synspunktet i meldinga og somme av dei meir spesifikke merknadene Askedal kjem med, fortener ein nærare kommentar.

2. Askedals generelle merknader til verket

Det skin tydeleg gjennom meldingsteksten at hovudsynspunktet til meldaren er at verket strengt teke er overflødig. I siste avsnitt må han rett nok konkludera med at NO framstår som eit leksikografisk storverk, men at «det er et spørsmål om det er dette verket nynorsk skriftkultur er best tjent med på veien inn i en noe usikker fremtid» (s. 203). Askedal poengterer fleire stader i teksten at verket er eit resultat av store offentlege investeringar (s. 187, og meir i detalj s. 201–02), og dei generelle merknadene hans til forskingsobjektet ber preg av at han helst skulle ønskja seg at det heller var eit anna.

Til Askedals avslutningspoeng er det å seia at det er vanskeleg

å forstå kva teikn i tida han meiner viser at nynorsken er inne på ein usikker framtidsveg. Han refererer rett nok til ein meir enn ti år gammal tekst av Norsk Ordboks første prosjektdirektør, Kristin Bakken, der ho gjer eit poeng av at den stabile finansieringa av verket har kunna forsvarast i ei politisk fortolkingsramme som legg til grunn at nynorsken er under press (Bakken 2006). Realiteten er vel meir at norsk nynorsk og norsk bokmål begge er blant dei heldig stilte skriftspråka i verda, fordi dei er språk som har støtte frå ein aktiv språkpolitikk med målretta språkdyrkingstiltak. Som det minst brukte av dei to norske skriftspråka er nynorsk meir utsett enn bokmålet, men nynorsk ser på mange område likevel ut til å stå sterkare enn på lenge.¹ Trugsmålet om domenetap på nokre spesifikke samfunnsområde gjeld begge dei to norske språka våre (jf. t.d. stortingsmeldinga *Mål og meining*, 2007–08).

Til grunn for Askedals utsegn om nynorskens uvisse framtid ligg det uansett ein føresetnad om at *føremålet* med NO er å vera støttehjul for eit mindre brukt skriftspråk, og at målet med investeringar på nærare ein halv milliard 2016-kroner er å «tilfredsstille de inntil 10 % av Norges befolkning som regner seg som aktive brukere av nynorsk skriftspråk» (s. 187).² Askedal oppgjev inga kjelde til overslaget over produksjonskostnadene bak det ferdige verket, og han har heller ingen referanse til kjelde for talet på aktive nynorskbrukarar. Til det sistnemnde er det å seia at det i 2015 var ca. 14 % av norske språkbrukarar over 15 år som hadde nynorsk som sitt første skriftspråk (jf. Grepstad 2015). I tillegg er det mange språkbrukarar som nyttar nynorsk av og til, gjerne i yrkessamanheng eller i spesifikke sjangrar. Det er uansett ein nærlig-

1 Dei seinaste åra har t.d. dei største norske mediehusa fått ei meir liberal haldning til å publisera tekstar på nynorsk, ikkje berre i inserat, men også på redaksjonell plass. Dette gjev auka synlegheit for nynorsk bruksmål på eit domene der dette språket tidlegare har fått lite innpass.

2 Også på s. 201 i meldinga repeterer Askedal påstanden om at verket skal tena dei aktive nynorskbrukarane i Noreg, og at desse «angivelig» skal vera «inntil» 500 000 personar.

gjande tanke at eit ordbokverk med eit eksplisitt dokumenterende føremål og med ei diakron kjeldedekning som strekkjer seg over ein periode på 500 år, har eit anna føremål og eit anna potensielt publikum enn ei preskriptiv produksjonsordbok, som ein kunne tenkja seg at ein del aktive nynorskbrukarar kunne ha behov for i eigen tekstproduksjon. Til dømes vil NO vera viktig for språkbrukarar som ønskjer å forstå ordbruken og fraseologien i den norske litterære kanonen, der forfattarar som Arne Garborg, ekteparet Vesaas og Alf Prøysen utan vidare kan reknast som sentrale.

Askedals føresetnad om at verket skulle vera ein slags konsesjon til dei aktive nynorskbrukarane, er det også andre grunnar til å problematisera. I den nemnde stortingsmeldinga *Mål og meining* (2007–08:166) blir det slått fast at NO «ikkje kan karakteriserast som eit reint nynorskverk og langt mindre som eit prosjekt berre av interesse for nynorskfolket». Meldinga slår fast at verket utgjer ein «særleg verdfull dokumentasjon av ein felles, nasjonal språkarv som direkte vedkjem ein mykje større del av norske språkbrukarar» (ibid.). Den gjennomgåande dekninga av norsk talemål sikrar at alle brukarar av norsk skal kunna finna att noko av sitt språk i verket, systematisert, vitskapleg fortolka og løfta inn i ein samanheng som viser både dialektale særdrag og språkleg samanheng mellom ulike område av landet.

NO bruker den tradisjonelle delen av 1938-rettskrivinga som redaksjonsmål. Askedal poengterer at den digitale versjonen av ordboka vil kunna moderniserast i samsvar med dagens rettskriving, men meiner at «så lenge det er usikkert hvilken tilslutning 2012-reformen [...] i realiteten har, og i fremtiden vil få, i nynorskretser», vil det klokaste vera å la verket bli i den klassiske språkdrakta inntil vidare. Som kjelde til den påståtte uvissa om kva oppslutnad gjeldande norm har blant nynorskbrukarane, viser Askedal til eit avisinnlegg i *Aftenposten* frå 2012. Det er grunn til å minna om at 2012-norma for nynorsk blei innført etter tiår med diskusjon og utgreiingar. I 2003 blei ei større reform av nynorsken sett på vent

etter usemje om tonivåsystemet med hovudformer og sideformer burde fjernast. Då reformarbeidet blei teke opp att i 2009, blei det lagt til grunn at ei ny norm skulle utarbeidast i ein demokratisk og inkluderande prosess som mellom anna innebar direkte dialog med brukarane. Grunnen til at den nye nynorsknorma kunne bli innført i 2012, var nettopp at dei breie brukargruppene slutta opp om hovudlinene i reforma alt medan normarbeidet var i prosess. Det er difor vanskeleg å forstå kvifor eit fem år gammalt lesarinnlegg med éin brukar sine kritiske merknader til 2012-norma skal tilleggjast avgjerande vekt som argument mot språkleg modernisering av den redaksjonelt utarbeidde teksten i NO. Som i alle andre ordbøker over norsk (bokmål og nynorsk) må det uansett gjerast eit redaksjonelt val av former til bruk i definisjonstekstane. Det er ikkje uvanleg at slike redaksjonelle formval kviler på andre moment enn bruksfrekvens i ordbokas brukargrupper, og det er difor uklårt kvifor dette skulle vera eit problem som spesifikt knytter seg til 2012-norma for nynorsk.

3. Grammatiske kategoriar og vurderinga av ordartikkelen til infinitivsmerket *å*

I tillegg til dei generelle merknadene set Askedal av heile seks sider til *å* kommentera ordartikkelen til infinitivsmerket *å*. Det er ikkje kvar dag ein er heldig å få vurdert einskilte ordartiklar såpass omhyggjeleg, så det er noko vi bør setja pris på. Likevel ber merknadene eit visst preg av ein avleggs preskriptivisme, som vi skal kommentera utetter. Men først vil vi gje ros for at meldaren førebiletleg kommenterer nokre av dei terminologiske vala og dilemmaa som ein redaktør – og redaksjon – må ta stilling til, mellom anna kriteria for ordklasseinndeling. Faarlund (2010) har kommentert dette tidlegare i meldinga av NO, band VIII, og Askedal kastar lys over nokre problem og paradoks i den meldinga, og spør seg mel-

lom anna om den nye ordklasseinndelinga er *sakleg* tilrådeleg. Vi er samde i at «den syntaktisk klargjørende termen *subjunksjon*» (s. 192) kunne vore til nytte; i alle fall applauderer språkforskarar jamt over subjunksjonstermen. Som pedagogisk term treng han likevel ikkje vera nokon suksess. Dei av oss med røynsle frå lærarutdanninga ser faktisk at det stadig er ein vanskeleg ordklasse å få has på. *Sub-* kan ikkje gje sterke konnotasjonar til syntaktisk underordning (trass i pedagogiske hugseord som *subway* og *submarine*) før studenten har ei klar førestilling om syntaktisk hierarki. Det synest nemleg ikkje opplagt for ein som er utrygg i grammatikk, at *leddsetning* (som er den tilrådde termen i skulen, Språkrådet 2005) har noko med *sub-* ‘under-’ å gjera. Utan å forsvara det gamle ordklassesystemet på dette punktet spør vi oss likevel om «klargjørende» i større grad gjeld for ordbokredaktøren enn for ordbokbrukaren.

Askedal byrjar *å*-merknadene med å hevda at infinitivsmerket (som òg er ein problematisk kategori) «er et grammatisk strukturelement som ikke har selvstendig betydning i isolasjon» (s. 195), men at tydinga snarare blir skildra etter konstruksjonane *å* er ein del av. Det siste stemmer nok godt, men at ordet har ei *tyding*, må vi gå ut frå dersom det i det heile skal vera brukande i dei nemnde syntaktiske konstruksjonane. Men det har ikkje ei ny særtyding til kvart bruksområde, og derfor gjev det best meining å dela inn «tydingsbolkane» etter grammatiske kriterium.

Når det gjeld dei grammatiske termene ein er «underlagd» i ordboka, er ikkje vi overmåte begeistra for dei tradisjonelle termene *førebels* og *eigentleg* eller *logisk subjekt*. Syntaktisk er nemleg det førebelse subjektet det «eigentlege», medan det logiske subjektet står på ein sær s ulogisk subjekts plass, nemleg objekts plassen. Men det får vera. Vidare kommenterer vi nokre av Askedal sine merknader, og bruker då det same referansesystemet som han gjer til dei relevante tydingsbolkane i NO.

A3: Askedal kritiserer den eine analysen for å vera «feilaktig og selvmotsigende» (s. 197), nemleg av dømet *då stoppa det å blø*. Vi

påstår at *det* (med tradisjonelle termar) er førebels subjekt, medan infinitivkonstruksjonen er logisk subjekt. Askedal meiner at det formelle subjektet *det* òg er det logiske subjektet, altså lik eit innhaldssubjekt. Men då kan han ikkje ha sett i kjeldene. Dømet er henta frå Blix (1972:249), der den vidare konteksten er: «Når ein blødde naseblod, så skulle ein tulle ei fille hardt omkring veslefingern – først den vinstre, sia også den høgre, då stoppa det å blø». Eit referensielt subjekt til *veslefingern* måtte vera *den* eller *han*, ikkje *det*. Ein kan heller ikkje leggja trykk på *det*: **då stoppa dét å blø*. Analysen til Askedal skulle difor vera utelukka.

A5a: Askedal kommenterer (s. 197): «I setningen *der er godt å vera* karakteriseres infinitiven som utfylling til predikativ. Det forutsetter analyse av *der* som subjekt.» I grammatisk litteratur er det heilt vanleg å analysera *der* som subjekt, og vi kjenner slike konstruksjonar godt t.d. frå Sør-Vestlandet. Men vi kunne med fordel ført på ei grammatisk kjelde for analysen vår, t.d. Aksnes (2003).

A5c: I dømet *vera med å avgjera prisutviklinga* kallar vi infinitivkonstruksjonen utfylling til verbalpartikkel, medan Askedal meiner at dersom *med* er verbalpartikkel, «må vel infinitivkonstruksjonen være utfylling til hele verbuttrykket?» (s. 198). Svaret er at det *kan* det, men *må* slett ikkje. Tradisjonelt er det nok vanleg å bruka termen *laust samansette verb* òg i norsk, og det impliserer nærmast at ein analyserer partikkelen som ein del av verbet. I så fall er det rett som Askedal seier om utfyllinga ovanfor. Men det finst både tradisjonar som analyserer partikkelen som verbekstern (sjå t.d. den Dikken 1995), og dei som analyserer han som verbintern (Zeller 2001). Askedal sitt forslag føreset ein verbintern partikkelanalyse, medan vår løysing kanskje sterkare antyder ein verbekstern analyse.

I kommentarane til tydingane **A16** og **B** kjem det tradisjonalistiske og preskriptive fundamentet til Askedal tydelegare til uttrykk, og då er eventuelle terminologiske utilstrekkelegeheiter

mindre relevante. Her blir meldinga problematisk snarare på det reint deskriptive planet.

A16: Her har vi vigd ein tydingsbolk til såkalla splitta infinitivar – der noko (oftast ein negasjon) splittar infinitivsmerket frå infinitiven. Inndelinga refererer til tydingsbolkane tidlegare i artikkelen; det følgjande dømet frå **A16a** er likt døma i **A1**, bortsett frå at infinitiven er splitta: *ho lova å ikkje seia noko*. Det er ei legitim innvending at dei splitta infinitivane kunne vore plasserte suksessivt i ordartikkelen i dei relevante tydingsbolkane. Askedal meiner i alle fall at det er uheldig å omtala desse bruksmåtane som eigne «tydingar» (s. 198). Det seier han trass i at han nokre sider tidlegare vedgår at *heile* ordartikkelen er «en syntaktisk funksjons- og distribusjonsanalyse av *å*-infinitivkonstruksjoner» (s. 195). Såleis skulle ikkje **A16** skilja seg monaleg ut. Derimot er det eit deskriptivt viktig poeng å syna at splitta infinitiv er det vanlege i norsk skriftleg som munnleg, trass i at mange har blitt kontraintuitivt opplærte til noko anna oppgjennom. Som Askedal påpeiker, er ikkje-splitt (*ikke at sige noget*) regelen i dansk (med visse atterhald),³ medan splitt (*att inte säga något*) er regelen i svensk. Det svenske mønsteret «er en vei som også norsk har slått inn på», vedgår han (s. 199), men det er nok ei formulering som må kallast ei sterk underdriving. Det nordiske dialektkorpuset (Johannessen et al. 2009) syner at splitting er regelen, og det same er openbert i skriven norsk langt tilbake. Til dømes skriv Aa.O. Vinje i 1868: «Det gjelder snart for hver ein Mann at ikke vera skjøyrt» (Vinje 1921:227). Vidare er det tallause døme på at Arne Garborg (1851–1924) skreiv det same. Splittinga må ha levd sterkt i folkemålet på 1800-talet, og er i alle fall ikkje ein novasjon på 1900-talet, slik Faarlund (2003) hevdar. Men det har vore ein preskriptiv tendens oppgjennom at norsk syntaks må vika for den danske i skrift (sjå døme på fleire

3 Pedersen (2017) syner at det svenske mønsteret òg finst i dansk. Ho har belegg både frå dialektordbøker og *Ordbog over det danske Sprog*, og dessutan frå moderne tale- og skriftkorpus. Det er med andre ord god grunn til å modifisera den danske regelen.

fenomen i Aa 2015:240f.). Språkrådet (tidlegare Norsk språkråd) forfekta eit ikkje-splitt-ideal så seint som i *Språknytt* 3/1981, s. 11: «Vanligvis bør det ikke plasseres noe ledd mellom infinitivmerket og infinitiven». I *Språknytt* 2/1991, s. 19 blei splittinga derimot fremja som «korrekt nynorsk», medan ikkje-splitt blei sagt å vera hovudregelen for bokmål. Særleg i majoritetsspråket bokmål har ein altså blitt føra med ein regel som går på tvers av den språklege intuisjonen vår. Ein eigen tydingsbolk for å fremja den folkelege syntaksen i norsk, som har blitt preskriptivt frårådd for dei fleste i skrift, er difor på sin plass å få fremja i ei moderne deskriptiv dokumentasjonsordbok over folkemålet og nynorsken.

B: Når vi er inne på preskriptivisme, så ber Askedal sine kommentarar på s. 199 altfor tydeleg preg av det. Tyding B₁ syner bruken der *å* blir brukt framfor partisipp eller supinum (eller konjunktiv!) med kontrafaktisk innhald. Ein forfattar som Tarjei Vesaas (1897–1970) strødde om seg med slike konstruksjonar: «Det kunne vori freistande å teki fem minuttar no» (Vesaas 1957:164). Her har frårådspreskriptivismen ei lang historie; Aasen (1864, § 324, anm.) ville ikkje innføra dette i skrift og rådde til å skriva om med infinitiv. Men Sandøy (1991) syner at konstruksjonen er utbreidd i både færøysk og norsk folkemål, og meiner at supinumsforma er ei konjunktiverstatning i irrealis. Eide (2005, 2011:374) tek det endå lenger og hevdar at konstruksjonane berre har supinumform, men at det eigentleg er snakk om ein konjunktiv. Verbforma kan nemleg stå i finitte posisjonar, jf. dette dømet frå Oppdal: «Da fått du en helt anna opplevels» (Eide 2011:2). Det vanlege preskriptive synet har vore å forfekta ein strykingsregel, slik Askedal gjer, og at vi har eit underforstått hjelpeverb i infinitiv etter *å*. I dømet frå Oppdal ser vi at ein tilsvarande strykingsregel ville vera umogleg sidan *fått* står i den finitte V₂-posisjonen. Eit infinitt verb skulle plassert seg etter subjektet: «Da hadde du fått ...» Strykingsregelen er altså ikkje plausibel, og kanskje må sjølvaste Ivar Aasen haldast som delskuldig for at den preskriptivt ladde rangførestillinga har

levd så godt. At å «må» ta infinitiv, er så sterkt innprenta i norske skrivarar i dag at det er vanskeleg å få dei til å tru at dei faktisk *seier* noko anna:

I skolen får vi i Norge terpa inn det klassiske idealet slik at vi til dels mistar språkkjensla for morsmålet vårt på dette punktet. Fleire av informantane kommenterer at dei er usikre på grunn av skoleopplæringa som har terpa inn infinitivar (Sandøy 1991:259).

I ein slik samanheng blir det ekstra viktig at eit moderne og deskriptivt dokumentasjonsprosjekt som NO syner fram alle sider ved morsmålet, og kanskje særleg sider som dette – som blir dyssa ned av ein museal preskriptivisme hjå så mange.

4. Avsluttande kommentar: grunnforskning og nytteverdi

Lars S. Vikør viser at det store ordbokverket NO representerer humanistisk grunnforskning «med ein ideell bruksverdi» (2016:126), men grunnforskningsverdien og NOs eigenverdi som verk ser ut til å vera heilt fråverande i Askedals melding. I staden leverer han ei reint nyttebasert vurdering av ordboka (s. 200ff.), og driv høgtenking kring spørsmålet om kva dei statlege midlane som er brukte på verket, heller kunne vore nytta til. Igjen er Askedals føresetnad at Norsk Ordbok er eit nynorsktiltak, og han konkluderer med at det for nynorskens del er eit mykje meir påtrengjande behov for ei normativ ordbok utan forstyrrende dialektinnslag, men med «gode normunderstøttende sitater fra skjønnlitteraturen» (s. 202).

Askedal plasserer seg med meldinga si av NO i det instrumentelle hjørnet i den tilbakevendande diskusjonen om tilhøvet mellom instrumentalitet og eigenverdi i humanistisk forskning. Det

kan difor vera på sin plass å sitera den norske filosofen Henrik Syse når han retorisk spør: «Hvilken nytte har jeg av min kone? Hvilken nytte har jeg av mine barn? Jeg håper ikke jeg stiller de spørsmålene for ofte, selv om de er gode å ha, disse menneskene» (Syse 2017). Implikasjonen er sjølvsagt at spørsmålet om konkret nytte somme gonger rett og slett er feil spørsmål å stilla. I denne samanhengen kunne det vera høveleg å avslutta med å minna om den store verdien som ligg i den vitskapelege dokumentasjonen av eit immaterielt kulturobjekt alle brukarar av norsk språk har ein konkret eigardel i. Vonleg vil den endelege dommen med dette utgangspunktet vera at *Norsk Ordbok. Ordbok over det norske folke-målet og det nynorske skriftmålet* er nyttig for konkrete brukarar i spesifikke bruksituasjonar, og at det som verk har ein grunnleggjande verdi for heile det norske samfunnet.

Litteratur

- Aksnes, Marita (2003): *Konstruksjoner med formelt subjekt i stavangerdialekten*. Hovudoppgåve, NTNU.
- Askedal, John Ole (2016): Anmeldelse av *Norsk Ordbok* bind 12 – med noen betraktninger omkring verket i sin helhet. I: *Lexico-Nordica* 23, 185–205.
- Bakken, Kristin (2006): Relevans, legitimitet og resultatkrav – eit komparativt blikk på utfordringane for dei store nasjonale ordboksverka i Norden i dag. I: *Nordiske Studier i Leksikografi* 8, 11–24.
- Blix, Dagmar (1972): Folkemedisin og magi. I: *Håloygminne* 13, 246–249.
- Dikken, Marcel den (1995): *Particles. On the Syntax of Verb-Particle, Triadic, and Causative Constructions*. New York: Oxford University Press.
- Eide, Kristin Melum (2005): *Norwegian Modals*. Berlin: Mouton de Gruyter.

- Eide, Kristin Melum (2011): The Ghost of the Old Norse Subjunctive: the Norwegian Subjunctive Participle. I: *Groninger Arbeiten sur germanistischen Linguistik* 53.2, 1–28.
- Faarlund, Jan Terje (2003): Reanalyse og grammatikalisering i norske infinitivskonstruksjonar. I: Jan Terje Faarlund (red.): *Språk i endring. Indre norsk språkhistorie*. Oslo: Novus, 53–79.
- Faarlund, Jan Terje (2010): Melding av Norsk Ordbok, band VIII. I: *LexicoNordica* 17, 313–319.
- Grepstad, Ottar (2015): *Språkfakta 2015. Ei forteljing om språk i Noreg og i verda gjennom 850 tabellar*. Hovdebygda: Nynorsk kultursentrum. <http://www.aasentunet.no/iaa/no/sprakfakta_2015> (august 2017).
- Johannessen, Janne Bondi, Joel Priestley, Kristin Hagen, Tor Anders Åfarli & Øystein Alexander Vangsnes (2009): The Nordic Dialect Corpus – An Advanced Research Tool. I: Kristiina Jokinen & Eckhard Bick (red.): *Proceedings of the 17th Nordic Conference of Computational Linguistics, NODALIDA 2009*, 73–80.
- Mål og meining* (2007–08) = Det kongelege kultur- og kyrkje-departement: *Mål og meining. Ein heilskapleg norsk språk-politikk*. St.meld. 35 (2007–2008). <<https://www.regjeringen.no/no/no/dokumenter/stmeld-nr-35-2007-2008-/id519923/sec1>> (august 2017).
- NO = *Norsk Ordbok. Ordbok over det norske folkemålet og det nynorske skriftmålet* (1966–2016). Oslo: Samlaget.
- Ordbog over det danske Sprog*, 1–28 (1919–1956). København: Det Danske Sprog- og Litteraturselskab og Gyldendal.
- Pedersen, Karen Margrethe (2017): Syntaktiske opplysninger i dialektordbøger og store nationale ordbøger. I: Jan-Ola Östman, Caroline Sandström, Pamela Gustavsson & Lisa Södergård (red.): *Ideologi, identitet, intervention. Nordisk dialektologi 10*. Helsingfors: Finska, finskugriska och nordiska institutionen, Helsingfors universitet, 43–56.
- Sandøy, Helge (1991): Attraksjon av supinum i færøysk og norsk. I: *Danske folkemål* 33, 251–262.

- Språknytt* (1981): Norsk Språkråd [Språkrådet], 3/1981.
- Språknytt* (1991): Norsk Språkråd [Språkrådet], 2/1991.
- Språkrådet (2005): *Grammatiske termer til bruk i skoleverket. Tilråding fra Norsk språkråd og Utdanningsdirektoratet. Mai 2005.* <<http://www.sprakradet.no/localfiles/gramterm.pdf>> (mars 2017).
- Syse, Henrik (2017): *Teknologi, krig, vold, brutalitet: Hvordan bygge etisk beredskap mot ondskap og voldelighet? Refleksjoner fra en filosof og fredsforsker.* Innlegg på symposium ved regjeringa sin presentasjon av stortingsmeldinga om humaniora 22.3.2017. <https://regjeringen_live.23video.com/v.ihtml/player.html?source=embed&photo_id=16375945> (august 2017).
- Vesaas, Tarjei (1957): *Fuglane*. Oslo: Gyldendal.
- Vikør, Lars (2016): Språkdokumentasjon og språkforskning. To sider av same sak, eller to saker? I: Helene Urdland Karlsen, Lars S. Vikør & Åse Wetås (red.): *Livet er æve, og evig er ordet. Festschrift til Norsk Ordbok 1930–2016*. Oslo: Det Norske Samlaget, 105–131.
- Vinje, Aasmund Olavsson (1921): *Skrifter i Samling. V. Bandet. Ein-skilde dikt, Umsette dikt og vers, Storegut og Staale*. Kristiania: Cappelen.
- Zeller, Jochen (2001): *Particle Verbs and Local Domains*. Amsterdam: John Benjamins.
- Aa, Leiv Inge (2015): *The Grammar of Verb-Particle Constructions in Spoken Norwegian*. Doktoravhandling, NTNU.
- Aasen, Ivar (1864): *Norsk Grammatik*. Christiania: Mallings.

Åse Wetås
direktør, dr.art.
(prosjektdirektør Norsk Ordbok i
perioden 2008–2015)
Språkrådet
Postboks 8107 Dep
NO-0032 Oslo
ase.wetas@sprakradet.no

Leiv Inge Aa
førsteamanuensis, ph.d.
Noregs teknisk-naturvitskaplege
universitet
Institutt for lærarutdanning
NO-7491 Trondheim
leiv.inge.aa@ntnu.no